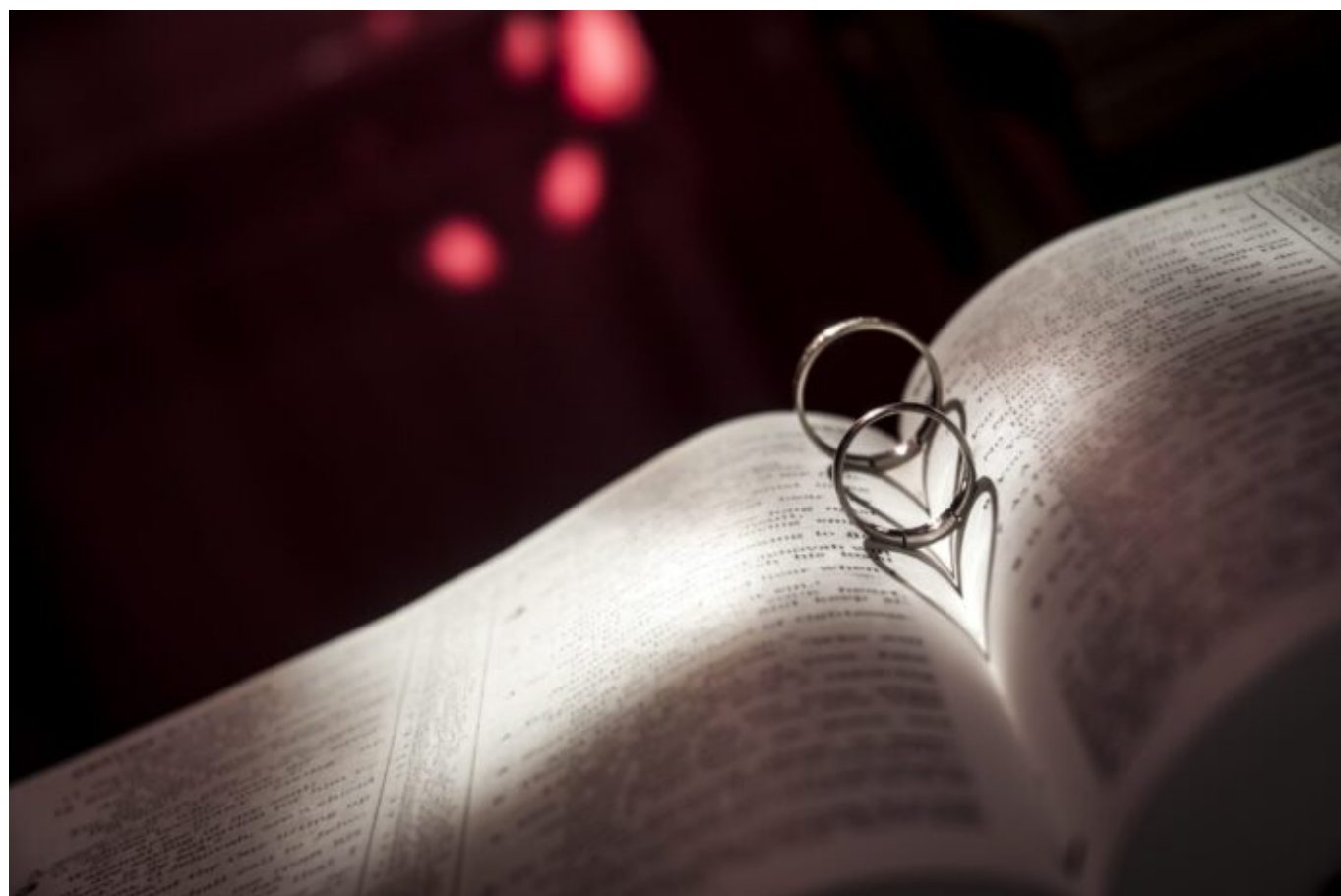

Analýza: 56. „Biblické“ manželství

Mnoho křesťanů dnes mluví o tradičním biblickém manželství, ale pravda je, že tradiční manželství není biblický pojem.

Analýza

„Biblické“ manželství

Mnoho křesťanů dnes mluví o tradičním biblickém manželství, ale pravda je, že tradiční manželství není biblický pojem.

Ve skutečnosti by bylo těžké najít novodobého křesťana, který by doslovně dodržoval skutečné biblické manželství v praxi, protože biblické chápání manželství znamenalo mužské vlastnictví žen, které existovaly pro sexuální potěšení.

Po svatbě se majetek ženy a její tělo staly majetkem jejího nového manžela. Jako hlava domácnosti měli muži (obvykle ve věku 18 až 24 let) téměř neomezená práva na manželky a děti.

Žena se stala dostupnou pro muže brzy poté, co dosáhla puberty (obvykle ve věku 11 až 13 let), tedy když se stala fyzicky schopná plodit děti. Dnes takové sexuální uspořádání nazýváme nezákonným znásilněním.

Biblický model sexuálních vztahů zahrnuje dospělé muže, kteří si berou dívky do svých ložnic, jak to udělal král David v 1. Královské 1:1-3.

V celém hebrejském textu je považováno za samozřejmé, že ženy (stejně jako děti) jsou majetkem mužů.

Těžiště biblického textu se vážně nezabývá a nesoustředí se na postavení žen, ale jejich identitu tvoří sexuální vztah k muži: panna dcera, zasnoubená nevěsta, vdaná žena, matka, neplodná manželka nebo vdova.

Její důstojnost a hodnota stvořené k obrazu Božímu je podřízena potřebám a touhám mužů.

Jako movitý majetek jsou ženy často ztotožňovány s domem nebo dobyt看kem (Dt. 20:5-7), jak ukazuje poslední příkázání: „Nebudeš dychtit po domě bližního svého, manželce, otroku, býku nebo oslu“ (Ex. 20 :17).

Protože ženy jsou vyloučeny z toho, aby se staly předmětem tohoto příkázání (aby pro ně platilo), je žena – jako dům, otrok, vůl nebo osel – redukována na předmět: jen další majetek, další část majetku, která patřila muži, a proto by neměla být vytoužená jiným mužem.

Existuje mnoho způsobů, jak Bible nemůže být doslovným návodem nebo průvodcem moderních manželství. Vzhledem k tomu, že biblické chápání účelu manželství bylo rozmnožování, mohl muž manželství rozloučit, pokud jeho žena neporodila jeho dědice.

Kromě reprodukce sloužilo manželství v rámci patriarchálního řádu také k politickým a ekonomickým prostředkům. Sňatky ve starověku se soustředily především na kodifikaci ekonomické odpovědnosti a závazků.

Malá pozornost byla věnována tomu, co k sobě pár cítí.

Manželky byly vybírány z dobrých rodin nejen proto, aby zajistily legitimitu mužských dětí, ale aby posílily politické a ekonomické spojení mezi rodinami, klany, kmeny a královstvími.

Aby bylo zajištěno, že všichni potomci budou legitimními dědici, byla žena omezena pouze na jednoho sexuálního partnera, svého manžela.

Biblická manželství byla endogamní - to znamená, že k nim docházelo ve stejné široké rodině nebo klanu - na rozdíl od moderního západního pojetí exogamie, kde ke svazkům dochází mezi outsidersy, kteří nepatří do příbuzenstva.

Muži mohli mít tolik sexuálních partnerek, kolik si mohli dovolit.

Velcí patriarchové víry, Abraham, Izák, Jákob a Juda, měli více manželek a/nebo konkubín a oblíbili si občasné prostitutky (Gn 38:15). Jen král Šalomoun měl podle záznamů přes 700 královských manželek a 300 konkubín (1. Královská 11:3).

Kniha Leviticus dává pokyny mužům, kteří si přejí vlastnit harém, a poskytuje pouze jeden zákaz, a to „nevlastnit“ sestry (Lv 18:18).

Hebrejská bible jasně říká, že muži mohou mít více sexuálních partnerek. Manželky zajistily legitimní dědice; všechny ostatní sexuální partnerky existovaly pro potěšení těla.

Na druhé straně byla žena omezena pouze na jednoho sexuálního partnera, který jí vládl - pokud ovšem nebyla prostitutkou.

Biblické manželství bylo považováno za platné pouze v případě, že nevěsta byla panna. Pokud nebyla, pak musela být popravena (Dt. 22:13-21).

Sňatky mohly být uzavřeny pouze tehdy, pokud byli manželé věřící (Ezdráš 9:12).

A pokud měl manžel zemřít dříve, než měl děti, pak se jeho bratr musel oženit s vdovou. Pokud odmítl, musel propadnout jeden z jeho sandálů, být poplíván vdovou a změnit si jméno na „Dům bez obuvi“ (Dt. 25:5-10).

Jakkoli si to nechceme připustit, manželství je vyvíjející se instituce; sociální konstrukt, který se od biblických dob mění k lepšímu.

Ti, kdo tvrdí, že biblickým modelem pro manželství je jeden manžel a jedna žena, zřejmě nečetli Bibli ani nezkoumali dobře zdokumentované zdroje popisující život ve starověku.

Čím dříve se vzdálíme **mýtu o takzvaném tradičním biblickém manželství**, tím lépe budeme připraveni diskutovat o tom, co tvoří rodinu ve 21. století.

Miguel De La Torre

[Baptist News Global](#)

Miguel De La Torre

Miguel De La Torre

Miguel De La Torre je profesorem sociální etiky a latinskoamerických studií na Iliff School of Theology v Denveru, Colo. a ordinovaná jižní baptistický kazatel.

De La Torre se narodil na Kubě měsíce před Castrovou revolucí a když byl ještě dítě, emigroval se svou rodinou do Spojených států jako uprchlíci.

Ve svých 20 letech se stal "znovuzrozeným" křesťanem a připojil se k baptistickému sboru University v Coral Gables na Floridě. V roce 1992 De La Torre rozpustil svou třináct let starou realitní společnost, aby mohl navštěvovat *Southern Baptist Theological Seminary*, aby získal magisterský titul a vstoupil do kazatelské služby.

Během semináře sloužil jako kazatel ve venkovském sboru, Goshen Baptist Church v Glen Dean, Kentucky. Během pastorační práce na venkově v Kentucky měl De La Torre zkušenosti, které ho přiměly začít zkoumat mocenské struktury církve a to, co se dominantní evropská americká kultura mohla naučit od latinoameričanů.

De La Torre pokračoval ve svém teologickém výcviku a v roce 1999 získal doktorát ze sociální etiky na Temple University. Podle knih, které vydal, se zaměřuje na etiku v rámci současného myšlení USA, konkrétně na to, jak náboženství ovlivňuje rasový, třídní a genderový útlak.

Jeho práce 1) aplikuje sociálně vědecký přístup k latino/religiozitě v této zemi; 2) studuje teologie osvobození v Karibiku a Latinské Americe (konkrétně na Kubě); a 3) se zabývá postmodernou /postkoloniální sociální teorií.

V roce 1999 vyučoval křesťanskou etiku na Hope College v Holandsku, Michigan. Poté přijal pozici docenta pro sociální etiku na Iliff School of Theology v Denveru, Colorado.

Od získání doktorátu v roce 1999 je De La Torre autorem mnoha článků a knih, včetně několika knih, které získaly národní ceny, konkrétně: *Reading the Bible from the Margins* (Orbis, 2002); *Santería: Víra a rituály rostoucího náboženství v Americe* (Wm. B. Eerdmans, 2004); *Dělat křesťanskou etiku od okraje*, (Orbis, 2004); a *Encyclopedia on Hispanic American Religious Culture, Volume 1 & 2*, (ABC-CLIO, 2009).

V rámci akademie působil jako ředitel Společnosti křesťanské etiky a *American Academy of Religion*.

Je zakladatelem a redaktorem časopisu *Journal of Race, Ethnicity, and Religion*.

De La Torre byl odborným komentátorem etických otázek (hlavně hispánská religiozita, občanská práva LGBT a práva imigrace) v několika místních, národních a mezinárodních médiích.

V roce 2021 získal De La Torre ocenění *Excellence in Teaching Award* udělované Americkou akademií náboženství.

V roce 2021 získal De La Torre cenu *Martina E. Martyho* za porozumění náboženství, kterou rovněž uděluje Americká akademie náboženství.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)